

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๑/๒๕๕๔

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด	ผู้ร้อง
นายสมบูรณ์ นนทการ	ผู้คัดค้านที่ ๑
นางสุดารัตน์ นนทการ	ผู้คัดค้านที่ ๒
นางสาวรัชชนิวรรณ นนทการ	ผู้คัดค้านที่ ๓
นางกนกอร ชาญปรีชา	ผู้คัดค้านที่ ๔

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๓ (๒) มาตรา ๕๑

ทางพิจารณาผู้ร้องนำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ล่อหรือชักพานางสาว อ. ให้ผู้คัดค้านที่ ๓ นางสาว อ. ถูกผู้คัดค้านที่ ๓ บังคับให้กระทำการค้าประเวณี เจ้าพนักงานตำรวจได้ตรวจค้นบ้านพักอาศัยของผู้คัดค้านที่ ๓ พบหลักฐานหลายการที่บ่งชี้ว่าผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดจริง คณะกรรมการธุรกรรมมีมติในการประชุมครั้งที่ ๑๑/๒๕๔๗ ให้เลขาธิการ ป.ง. ส่งเรื่องให้ผู้ร้องเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ได้มานับแต่ปี ๒๕๓๒ อันเป็นปีที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ ตกเป็นของแผ่นดิน

ข้อเท็จจริงที่คู่ความมิได้โต้เถียงกันในชั้นนี้รับฟังได้เป็นยุติว่า ผู้คัดค้าน ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นสามีภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายส่วนผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นหญิงที่ผู้คัดค้านที่ ๑ เลี้ยงดูอย่างภริยา สถานบริการค้าประเวณี มีนาย ร. เป็นผู้ดูแลหรือผู้ควบคุมทรัพย์สินที่ขอให้ศาลสั่งเป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ รวม ๖ รายการของผู้คัดค้านที่ ๒ รวม ๑๔ รายการ ของผู้คัดค้านที่ ๓ รวม ๑๔ รายการ และเป็นของผู้คัดค้านที่ ๔ ซึ่งได้รับโอนจากผู้คัดค้านที่ ๓ อีก ๑ รายการ

๑) **คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ประการแรกว่า คำร้องของผู้ร้องเคลือบคลุมหรือไม่**

ปัญหาข้อนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ฎีกาว่า ผู้ร้องมิได้บรรยายคำร้องว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ กับพวกกระทำความผิดมูลฐานโดยวิธีการอย่างไร ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ กับพวกได้เงินจากการกระทำความผิดเป็นจำนวนเท่าใด และทรัพย์สินที่ผู้ยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินเป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดครั้งใด จึงทำให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่เข้าใจสภาพแห่งข้อหา

กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่เข้าใจสภาพแห่งข้อหา เห็นว่า กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ตั้งประเด็นต่อสู้เรื่องผู้ร้องมิได้บรรยายคำร้องว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ กับพวกกระทำความผิดมูลฐานโดยวิธีการอย่างไรนั้น พิจารณาคำร้องของผู้ร้องแล้วปรากฏว่าผู้ร้องบรรยายวิธีการกระทำความผิดของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไว้ว่า เมื่อเจ้าพนักงานตำรวจตรวจสอบพบว่าสถานบริการ ช. เป็นสถานการค้าประเวณี

สำหรับกรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ฎีกาทำนองว่า ผู้ร้องมิได้ระบุคำร้องว่าการกระทำใดของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ ที่เรียกได้ว่าเป็นหัวหน้าขบวนการค้ายาเสพติด และการกระทำดังกล่าวเกิดขึ้นที่ไหนเมื่อใด จึงทำให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่เข้าใจสภาพแห่งข้อหาอันล้วนเป็นข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ มิได้ตั้งประเด็นต่อสู้ไว้ในคำคัดค้าน จึงถือเป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบในศาลชั้นต้น และศาลอุทธรณ์ ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ในส่วนนี้จึงขัดต่อมาตรา ๒๔๙ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ศาลไม่รับวินิจฉัยให้

๒) คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ต่อไปว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานตามข้อกล่าวอ้างของผู้ร้องหรือไม่

๒.๑) มูลเหตุแห่งคดีนี้สืบเนื่องจากนางสาว อ. ไปแจ้งเหตุต่อเจ้าหน้าที่รับเรื่องราวร้องทุกข์มูลนิธิ ป. ว่า ถูกผู้คัดค้านที่ ๑ ล่อหรือ ชักพาลจากประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ผู้คัดค้านที่ ๓ พาไปพักอาศัยที่แพลต ซึ่งมีโสเภณีหลายคนพักอาศัยอยู่ ผู้คัดค้านที่ ๓ พาโสเภณีเหล่านั้นไปกระทำการค้าประเวณีที่สถานบริการ ข. นางสาว อ. ถูกผู้คัดค้านที่ ๓ บังคับให้กระทำการค้าประเวณี จึงตัดสินใจหลบหนีจนได้รับความช่วยเหลือพนักงานตำรวจเดินทางไปตรวจสอบสถานบริการ ข. จนพบว่ามีการค้าประเวณีจริง และได้จับกุม ร.

๒.๒) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ฎีกาว่า เมื่อศาลในคดีส่วนอาญายังมิได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานจึงต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่มีความผิด ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ และศาลในคดีนี้ชอบที่จะต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏคำพิพากษาคดีส่วนอาญาซึ่งถึงที่สุดแล้วนั้น เห็นว่า ข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๓๙ วรรคสอง แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยซึ่งมีใจความตรงกับข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๓๓ วรรคหนึ่ง แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ ซึ่งใช้บังคับอยู่ในระหว่างการไต่สวนของศาลชั้นต้นเป็นข้อสันนิษฐานที่ใช้ในคดีอาญา จึงไม่อาจนำมาใช้เป็นข้อสันนิษฐานในคดีนี้ได้ และคดีนี้ก็มีใช้คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญา ศาลอาญาซึ่งเป็นศาลในคดีนี้จึงไม่จำเป็นต้องถือข้อเท็จจริงตามที่ปรากฏในคำพิพากษาคดีส่วนอาญา

๒.๓) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ฎีกาว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ จ. เข้าบ้านเลขที่ ๕/๑๘ หมู่บ้านเสรี-อ่อนนุช แขวงประเวศ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ตามหนังสือสัญญาเช่าและสำเนาบันทึกคำให้การของ จ. ซึ่งได้เบิกความไว้ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ ๑๗๑๗/๒๕๔๗ ของศาลอาญา เอกสารทำยฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ นั้น เห็นว่า เมื่อพิจารณาสำเนาบันทึกคำให้การเอกสารทำยฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ แล้วสรุปใจความได้ว่า จ. กับพวก ซึ่งล้วนทำมาหาเลี้ยงชีพโดยการเป็นพนักงานอาบอบนวดต่างพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๕/๑๘ แต่ จ. ไม่รู้จักผู้คัดค้านที่ ๑ จ. กับพวกได้จัดทำบัญชีรายรับรายจ่ายในการทำมาหาเลี้ยงชีพไว้ โดยในส่วนรายจ่ายนั้นรวมค่าใช้จ่ายในการพบแพทย์ด้วยจากพฤติการณ์ที่ จ. กับพวกล้วนทำมาหาเลี้ยงชีพโดยการเป็นพนักงานอาบอบนวดซึ่งต้องมีค่าใช้จ่ายในการพบแพทย์และการตรวจเลือดนั้นแสดงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดว่า จ. กับพวกเป็นโสเภณีซึ่งแฝงตัวในคราบพนักงานอาบอบนวด จ. ยืนยันว่าตนกับพวกพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๕/๑๘ จริง แต่ไม่รู้จักผู้คัดค้านที่ ๑ ดังนั้น เรื่องที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ฎีกาว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ จ. เข้าบ้านหลังดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ตามหนังสือสัญญาเช่าจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าเป็นความจริง คำเบิกความของ จ. นอกจากไม่มีน้ำหนักสนับสนุนฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ แล้ว ยังกลับเป็นข้อพิรุธที่สื่อให้น่าเชื่อว่า ผู้คัดค้าน

๒.๔) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ **ฎีกาว่า** พฤติการณ์ที่พนักงานตำรวจ ตรวจค้นพบทรัพย์สินต่างๆ ในบ้านเลขที่ ๕/๑๘ มิใช่เป็นหลักฐานที่ยืนยันได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นกระทำความผิดมูลฐานนั้น เห็นว่า แม้อำนาจพฤติการณ์ดังกล่าวมิใช่พยานหลักฐานที่มีน้ำหนักมั่นคงพอให้เชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานก็ตาม แต่ก็ถือได้ว่าเป็นพยานหลักฐานส่วนหนึ่งที่สนับสนุนพยานหลักฐานส่วนอื่นๆ ของผู้ร้องให้มีน้ำหนักน่าเชื่อถือยิ่ง พยานหลักฐานในส่วนที่ผู้ร้องนำสืบกล่าวอ้างว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานมีน้ำหนักน่าเชื่อถือกว่าพยานหลักฐานที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ นำสืบแก้คดีรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐานดังที่ผู้ร้องกล่าวอ้างจริง **ฎีกา** ข้อนี้อของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ฟังไม่ขึ้น

๓) คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เริ่มกระทำความผิดมูลฐานตั้งแต่เมื่อใด

ผู้ร้องฎีกาว่า ถ้อยคำของนางสาว ส. ซึ่งได้ให้การไว้ต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่ ปบง. มีน้ำหนักพอให้รับฟังได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เริ่มกระทำความผิดมูลฐานนับแต่ปี ๒๕๓๒ เห็นว่า คำให้การของนางสาว ส. สรุปลงใจความได้ว่านางสาว ส. เริ่มทำมาหาเลี้ยงชีพโดยการเป็นพนักงานอาบอบนวดในความควบคุมของผู้คัดค้านที่ ๓ เมื่อปี ๒๕๔๐ ต่อมาระหว่างปี ๒๕๔๒ - ๒๕๔๓ ได้พักอาศัยร่วมกับหญิงซึ่งทำมาหาเลี้ยงชีพโดยการเป็นพนักงานอาบอบนวดประมาณ ๓๐ คน ที่บ้านเลขที่ ๑๖ ซอยพหลโยธิน ๙ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท ผู้คัดค้านที่ ๑ จัดแม่ครัวไว้สำหรับประกอบหาเลี้ยงชีพโดยนางสาว ส. และหญิงเหล่านั้นไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายทั้งค่าที่พักและค่าอาหาร หญิงบางคนพักอาศัยอยู่ก่อนแล้วเป็นเวลาหลายปี บางคนเล่าให้ฟังว่าพักอาศัยอยู่ก่อนปี ๒๕๔๒ นานนับสิบปี คำให้การของนางสาว ส. ที่กล่าวมานั้นมีลักษณะเป็นการบอกเล่าพฤติการณ์ขณะพักอาศัยอยู่บ้านเลขที่ ๑๖ องผู้คัดค้านที่ ๑ ซึ่งไม่ปรากฏพิรุณให้สงสัยว่ามีเจตนาปรักปรำให้ร้ายผู้หนึ่งผู้ใด เมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ แล้วก็ได้ความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้มอบหมายให้ผู้คัดค้านที่ ๒ เดินทางไปประกอบพิธีไหว้เจ้าเนื่องในเทศกาลตรุษจีนและสารทจีนที่บ้านหลังดังกล่าวทุกปี อันเป็นการเชื่อมกับคำให้การของนางสาว ส. ซึ่งความข้อนี้หากนางสาว ส. มิได้เห็นเหตุการณ์ดังกล่าวจริงก็คงไม่อาจให้การ

ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ยังเบิกความอีกตอนหนึ่งสรุปใจความได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื่อที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๑๓๙ ตำบลสามเสนใน (บางซื่อฝั่งใต้) อำเภอพญาไท (บางซื่อ) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง คือบ้านเลขที่ ๑๖ จากนาง ช. แต่เนื่องจากบ้านหลังดังกล่าวทรุดโทรมมากผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ จึงมิได้ใช้เป็นที่พักอาศัย ต่อมาปี ๒๕๓๘ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ผู้อื่นเช่า และระหว่างปี ๒๕๓๗ ถึงปี ๒๕๔๔ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ผู้อื่นเช่าเพิ่มอีก ๒ ราย ถึง ๓ ราย แต่คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ดังกล่าวนั้นไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้เช่าเป็นใครและได้มีการทำลายหลักฐานการเช่ากันไว้เป็นหนังสือหรือไม่ จึงพบข้อพิรุธที่ส่อให้หน้าเชื่อว่าแท้จริงแล้วผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ใช้บ้านเลขที่ ๑๖ เป็นที่พักอาศัยของโสเภณีนับแต่ปี ๒๕๓๘ โดยไม่เคยให้ผู้อื่นเช่า คำให้การของนางสาว ส. แม้จะเป็นพยานบอกเล่าตั้งที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยก็จริง แต่เมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ประกอบด้วยแล้วก็ทำให้คำให้การของนางสาว ส. มีน้ำหนักน่าเชื่อถือ พฤติการณ์ตามคำให้การของนางสาว ส. ประกอบกับคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ แสดงให้เห็นที่เชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ เริ่มกระทำความผิดมูลฐานนับแต่ก่อนปี ๒๕๓๒ เสียอีก และเมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ เริ่มเลี้ยงดูผู้คัดค้านที่ ๓ อย่างภริยาในปีดังกล่าวแล้วผู้คัดค้านที่ ๓ ก็ได้ร่วมกระทำความผิดมูลฐานกับผู้คัดค้านที่ ๑ ตลอดมา ที่ศาลอุทธรณ์วินิจฉัยว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เริ่มกระทำความผิดมูลฐานตั้งแต่เดือนกันยายน ๒๕๓๙ นั้น ศาลฎีกาคณะคดีปกครองไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาข้อนี้ของผู้ร้องฟังขึ้น

๔) คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้ร้องและฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ต่อไปว่า ทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สินเอกสารท้ายคำร้องขอแก้ไขเพิ่มเติมคำร้องฉบับลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานหรือไม่

เห็นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้กระทำความผิดมูลฐาน ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นผู้ซึ่งเกี่ยวข้องกับสัมพันธ์กับผู้คัดค้านที่ ๑ โดยอยู่กินด้วยกันในฐานะภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย จึงต้องสันนิษฐานไว้ก่อนว่าทรัพย์สินเหล่านั้นซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ได้มานับแต่ปี ๒๕๓๒ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐานตามมาตรา ๕๑ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ มีหน้าที่นำสืบหักล้างข้อสันนิษฐานดังกล่าว

๔.๑) กรณีผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ นำสืบว่า ทรัพย์สินส่วนที่เป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ล้วนมิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐาน เพราะเงินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ใช้ซื้อทรัพย์สินเหล่านั้นเป็นเงินรายได้ที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จากกิจการรับเหมาก่อสร้าง จากกิจการซื้อขายลอตเต้จจากการเล่นพนันม้าแข่งและจากค่าเช่าบ้าน รวมทั้งเงินที่ผู้คัดค้านที่ ๒ เก็บสะสมไว้นั้น เห็นว่า การนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงให้เห็นเป็นที่ประจักษ์ชัดว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ใช้เงินรายได้จากกิจการซื้อขายลอตเต้จและจากค่าเช่าบ้านซื้อทรัพย์สินรายการใด สำหรับรายได้จากกิจการรับเหมาก่อสร้างนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ เบิกความกล่าวอ้างว่าได้มาในระหว่างปี ๒๕๒๒ ถึงปี ๒๕๒๔ และข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ ก็ให้ความเห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๑ ใช้เงินรายได้ส่วนนี้ร่วมกับเงินรายได้

ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ได้ความว่า นับแต่ปี ๒๕๒๔ ผู้คัดค้านที่ ๑ เริ่มมีรายได้จากการเล่นพนันม้าแข่งตลอดมานับรวมได้ประมาณ ๒๘,๐๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ มีรายได้จากกิจการค้าขายเสื้อผ้าเดือนละประมาณ ๒๐,๐๐๐ บาท และจากกิจการค้าขายทองคำปีละประมาณ ๕๐,๐๐๐ บาท ตลอดมานับแต่จดทะเบียนสมรสกับผู้คัดค้านที่ ๑ นอกจากนี้ผู้คัดค้านที่ ๑ ยังมอบเงินรายได้บางส่วนที่ได้จากการเล่นพนันม้าแข่งให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ อยู่เป็นประจำ เมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ดังกล่าวนั้นแล้ว ก็เห็นได้ว่าเป็นเรื่องง่ายแก่การกล่าวอ้าง ทั้งยังเป็นข้อกล่าวอ้างลอยๆ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงให้เห็นเป็นรูปธรรมว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ มีเงินก้อนเก็บสะสมไว้เป็นจำนวนมากดังที่กล่าวอ้าง ซึ่งหากผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ มีเงินรายได้เป็นจำนวนมากเช่นว่านั้นจริงก็จะต้องนำฝากธนาคารตั้งวิสัยวิญญูชนพึงปฏิบัติ แต่คำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ มีเงินฝากในธนาคารแม้แต่บัญชีเดียว ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากการนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ยังไม่มีน้ำหนักพอให้เป็นที่เชื่อได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มีรายได้เป็นกอบเป็นกำจากการเล่นพนันม้าแข่ง และผู้คัดค้านที่ ๒ มีเงินรายได้จากกิจการค้าขายเสื้อผ้าและทองคำรวมทั้งเงินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ มอบให้เก็บสะสมไว้เป็นจำนวนมากดังที่กล่าวอ้าง

ข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ นำสืบกล่าวอ้างว่า นับแต่ปี ๒๕๒๘ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ผู้อื่นเช่าบ้านเลขที่ ๑๖ ซอยพหลโยธิน ๙ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ได้ค่าเช่าเดือนละ ๘,๐๐๐ บาท และนับแต่ปี ๒๕๓๘ ผู้คัดค้านที่ ๑ ให้ผู้อื่นเช่าบ้านเลขที่ ๕/๑๘ หมู่บ้านเสรี - อ่อนนุช แขวงประเวศ เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร ได้ค่าเช่าเดือนละ ๓,๕๐๐ บาท นั้น เมื่อข้อเท็จจริงเชื่อได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จัดให้โสเภณีในความควบคุมของตนพักอาศัยที่บ้านทั้ง ๒ หลังดังกล่าวตามที่ได้อธิบายไว้ข้างต้นแล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ที่ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ มีรายได้จากค่าเช่าบ้านทั้ง ๒ หลังนี้จึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟังได้ว่าเป็นความจริง

ข้อที่ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ นำสืบกล่าวอ้างว่านับแต่ปี ๒๕๓๐ ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ประกอบกิจการซื้อขายลอตเตอรี่ มีรายได้เดือนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาทเศษ นั้น ข้อเท็จจริงที่ปรากฏจากคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ ได้ความว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ เปิดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) และธนาคารศรีนคร จำกัด (มหาชน) เพื่อขอกู้เบิกเงินเกินบัญชีจากธนาคารทั้งสองเพื่อใช้ในกิจการซื้อขายลอตเตอรี่ ตามใบแจ้งยอดบัญชีเงินฝากกระแสรายวันของธนาคารนครหลวงไทย จำกัด (มหาชน) และ

เมื่อพิจารณาคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ โดยตลอดแล้วก็ได้ความว่า ในระยะแรกที ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ใช้ชีวิตร่วมกันฉันสามีภรรยา ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ยังไม่มีบ้านเป็นของตนเองจึงต้องเช่าแฟลตเป็นที่พักอาศัย ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อบ้านหลังแรกเมื่อปี ๒๕๒๗ คือบ้านเลขที่ ๑๖ ซอยพหลโยธิน ๙ แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ซึ่งคดีรับฟังข้อเท็จจริงได้ว่าบ้านหลังดังกล่าวเป็นบ้านที่ผู้คัดค้านที่ ๑ จัดให้เป็นที่พักอาศัยของโสเภณี หลังจากนั้นผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ก็เริ่มมีทรัพย์สินพอกพูนขึ้นเป็นลำดับ ทั้งที่ดินเปล่าพร้อมที่ดินสิ่งปลูกสร้าง รวมทั้งม้าสำหรับแข่งขัน พดติการณตามคำเบิกความของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ดังที่กล่าวมาแสดงให้เห็นที่เชื่อได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ สร้างเนื้อสร้างตัวเป็นปีกแผ่นภายหลังผู้คัดค้านที่ ๑ เริ่มกระทำความผิดมูลฐานแล้ว โดยผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ได้ใช้เงินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้จากการกระทำความผิดมูลฐานซื้อทรัพย์สินต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นที่ดินเปล่า ที่ดินพร้อมสิ่งปลูกสร้าง ม้าสำหรับแข่งขัน รวมทั้งใช้ชำระเบี้ยประกันตามสัญญาประกันชีวิต พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่มีน้ำหนักพอหักล้างข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๕๑ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีจึงรับฟังข้อเท็จจริงได้ตามข้อสันนิษฐานดังกล่าวว่า ทรัพย์สินที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินในส่วนที่มีชื่อผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของล้วนเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดมูลฐาน

๔.๒) กรณีผู้คัดค้านที่ ๓ นำสืบว่า ผู้เป็นเจ้าของที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๒๒ ตำบลจันจว้า อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย และที่ดินตามโฉนดที่ดินและเลขที่ ๑๓๕๘ เลขที่ ๑๓๖๓ เลขที่ ๑๓๖๕ และเลขที่ ๑๔๑๖ ตำบลหนองป่าก่อ กิ่งอำเภอดอยหลวง จังหวัดเชียงรายที่แท้จริงคือนางสาวพัชรี ดอนไชย นอกจากนี้นางสาวพัชรีฯ ยังเป็นเจ้าของที่ดินอีกแปลงหนึ่งในท้องที่อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ (นำเชื่อว่าหมายถึงที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๘๐๓ เลขที่ ๕๓๘๐๔ ตำบลสันทรายหลวง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งมีแนวเขตติดต่อกับผืนเดียวกัน) โดยนางสาวพัชรีฯ ยอมให้ผู้คัดค้านที่ ๓ ซื้อที่ดินทุกแปลงดังกล่าวในนามผู้คัดค้านที่ ๓ ส่วนห้องชุดเลขที่ ๒๗/๒๔๒ อาคารชุดสวิสดีกรุงเทพฯ แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร นั้นผู้คัดค้านที่ ๓ ซื้อโดยใช้เงินที่กู้ยืมจากธนาคารอาคารสงเคราะห์ชำระราคา ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๓ ชำระหนี้เสร็จสิ้นแล้วนั้น

เห็นว่า เมื่อผู้เป็นเจ้าของที่ดินเลขที่ ๒๖๒๒ ตำบลจันจว้า อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๑๓๕๘ เลขที่ ๑๓๖๓ เลขที่ ๑๓๖๕ และเลขที่ ๑๔๑๖ ตำบลหนองป่าก่อ กิ่งอำเภอดอยหลวง จังหวัดเชียงราย และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๘๐๓ เลขที่ ๕๓๘๐๔ และเลขที่ ๕๓๘๐๕ ตำบลสันทรายหลวง อำเภอสันทราย จังหวัดเชียงใหม่ ที่แท้จริงคือนางสาวพัชรีฯ และตามทางนำสืบของผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่ปรากฏว่าผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นผู้รับประโยชน์ในทรัพย์สินดังกล่าว ดังนั้น ผู้คัดค้านที่ ๓ จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องตามมาตรา ๕๐

ส่วนเรื่องผู้คัดค้านที่ ๓ ชื่อห้องชุดเลขที่ ๒๗/๒๔๒ อาคารชุดสวัสดิ์กรุงเทพ แขวงหนองบอน เขตประเวศ กรุงเทพมหานคร โดยใช้เงินที่กู้ยืมเงินจากธนาคารสงเคราะห์ข้าราชการ ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๓ ชำระหนี้เสร็จสิ้นแล้วนั้นผู้คัดค้านที่ ๓ ก็ได้นำสืบให้เห็นได้ว่าเงินที่ใช้ชำระหนี้มีใช้ทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐาน สำหรับทรัพย์สินรายการอื่นๆ นอกจากที่กล่าวแล้ว คือ ห้องชุดเลขที่ ๙๕๑/๔๓ อาคารชุดพัฒนาการอพาร์ทเมนต์ แขวงสวนหลวง เขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร รถยนต์บรรทุกส่วนบุคคลยี่ห้อฮิอุซุคันหมายเลขทะเบียน ลธ ๗๔๒๐ กรุงเทพมหานคร สิทธิประโยชน์ตามกรมธรรม์ประกันชีวิต ของบริษัทอเมริกันอินเตอร์แนชชั่นแนล แอสซัวร์นส์ จำกัด รวมทั้งทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๓ โอนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๔ คือที่ดินตามโฉนดเลขที่ ๒๕๙๙๖ ตำบล (นางแล) ท่าสุด อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย นั้น ผู้คัดค้านที่ ๓ มิได้นำสืบให้เห็นถึงวิธีการได้มา พยานหลักฐานของผู้คัดค้านที่ ๓ ไม่มีน้ำหนักพอหักล้างข้อสันนิษฐานตามมาตรา ๕๑ วรรคท้าย แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คดีจึงรับฟังข้อเท็จจริงได้ตามข้อสันนิษฐานดังกล่าวว่า ทรัพย์สินที่ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ตกเป็นของแผ่นดินในส่วนของที่ดินที่ผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นเจ้าของทั้งที่เป็นเจ้าของที่แท้จริงและเพียงแต่มีชื่อเป็นเจ้าของแทนนางสาวพัชรีฯ รวมทั้งส่วนที่ผู้คัดค้านที่ ๓ โอนให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๔ ล้วนเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐาน ฎีกาข้อนี้ของผู้ร้องฟังขึ้น ส่วนฎีกาข้อนี้ของผู้คัดค้านที่ ๑ ถึงผู้คัดค้านที่ ๓ ฟังไม่ขึ้น

๕) คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๔ ต่อไปว่า ผู้คัดค้านที่ ๔ รับโอนที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๕๙๙๖ ตำบล (นางแล) ท่าสุด อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย จากผู้คัดค้านที่ ๓ โดยสุจริตและมีค่าตอบแทนหรือไม่

ผู้คัดค้านที่ ๔ นำสืบโดยอ้างตนเป็นพยานเบิกความสรุปใจความได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๔ ประกอบกิจการร้านตัดเย็บเสื้อผ้าโดยมีผู้คัดค้านที่ ๓ เป็นลูกค้าประจำ ผู้คัดค้านที่ ๓ เสนอขายที่ดินในราคา ๑,๐๐๐,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๔ ตกลงซื้อ แต่ขณะนั้นผู้คัดค้านที่ ๔ กำลังขาดสภาพคล่องทางการเงินเนื่องจากถูกทางราชการเรียกเก็บภาษีย้อนหลังและสั่งอายัดเงินในบัญชีเงินฝากทุกบัญชี ผู้คัดค้านที่ ๔ จึงกู้ยืมเงินจากนางแหวน กลิ่นประทุมเพื่อใช้ชำระราคาที่ดินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๓ และผู้คัดค้านที่ ๔ ทำสัญญาซื้อขายและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ในวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๔๖ ตามสำเนาโฉนดที่ดินและสำเนาหนังสือสัญญาของที่ดิน ผู้คัดค้านที่ ๔ เคยให้ถ้อยคำต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ปปง. เกี่ยวกับการทำธุรกรรมและทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๔ ยังอ้างนางแหวนฯ เป็นพยานสนับสนุน โดยนางแหวนฯ เบิกความสรุปใจความได้ว่า ผู้คัดค้านที่ ๔ กู้ยืมเงินจากนางแหวนฯ แต่ผู้คัดค้านที่ ๔ ยังมีได้ชำระดอกเบี้ยแม้แต่ววดเดียว เห็นว่าผู้คัดค้านที่ ๔ เป็นผู้ซื้อถือกรรมสิทธิ์ในที่ดินโฉนดเลขที่ ๒๕๙๙๖ ซึ่งรับโอนมาจากผู้คัดค้านที่ ๓ กรณีจึงต้องบังคับตามมาตรา ๕๐ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ คือ ผู้คัดค้านที่ ๔ ต้องแสดงให้เห็นว่าผู้คัดค้าน

พิพาทฯ แก่เป็นว่า ให้ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๑ คือที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๔๖๓๔๔ ตำบลสวนหลวง (พระโขนงฝั่งใต้) อำเภอประเวศ (พระโขนง) กรุงเทพมหานคร พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๒๔๕๒ ตำบลช้างเผือก อำเภอเมืองเชียงใหม่ จังหวัดเชียงใหม่ ทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๒ คือที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๓๓๐๒ เลขที่ ๔๑๖๔๑ ตำบลโป่งแพร์ อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย พร้อมสิ่งปลูกสร้าง ที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๕๓๒๘๓ ตำบลโป่งแพร์ (แม่กรณ์) อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๗๑๖๒๘ ตำบลป่าอ้อดอนชัย อำเภอเมืองเชียงราย จังหวัดเชียงราย พร้อมสิ่งปลูกสร้าง และทรัพย์สินของผู้คัดค้านที่ ๓ คือที่ดินตามโฉนดที่ดินเลขที่ ๒๖๒๒ ตำบลจันทน์ อำเภอแม่จัน จังหวัดเชียงราย ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ด้วย นอกจากนี้ก็แก้ไขเห็นไปตามคำพิพาทฯ ของศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ

สำนักกฎหมาย

LEGAL AFFAIRS BUREAU
